

การศึกษาองค์ประกอบที่ไม่เหมาะสมในละครซีรีส์ไลน์ทีวี

The Study of Inappropriate Elements in LINE TV Drama Series

อักษรภาค พิbung¹

Aksarapak Peeboong

ชุตินา มณีวัฒนา²

Chutima Maneewattana

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาศิลปการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Master of Arts Program in Performing Arts, Faculty
of Fine and Applied Arts, Suansunandha Rajabhat
University (E-mail: aksarapak.pe@gmail.com)

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., สาขาศิลปการแสดง
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
Assistant Professor, Department of Performing Arts,
Faculty of Fine and Applied Arts, Suansunandha
Rajabhat University

Received: 15/01/2019 Revised: 02/05/2019 Accepted: 02/05/2019

บทคัดย่อ

การศึกษาองค์ประกอบที่ไม่เหมาะสมในละครซีรีส์ไลน์ทีวี มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาการนำเสนอเรื่องพฤติกรรมความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ปรากฏในละครซีรีส์ไลน์ทีวี 2) เพื่อประเมินเนื้อหาละครซีรีส์ที่ออกอากาศทางไลน์ทีวีตามเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมของคณะกรรมการกึ่งการกระจายเสียง กิจกรรมโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.) ขอบเขตของการวิเคราะห์ คือ ศึกษาละครซีรีส์ที่ออกอากาศทางไลน์ทีวีจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU และเรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 โดยใช้หลักเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ของสำนักงาน กสทช. มาวิเคราะห์เนื้อหาการนำเสนอเรื่องพฤติกรรมความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ปรากฏในละครซีรีส์ไลน์ทีวี

ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่ไม่เหมาะสมในละครไลน์ทีวีทั้งสองเรื่อง มีเนื้อหาที่สะท้อนทั้งความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม โดยสามารถประเมินคุณภาพเนื้อหาได้ในระดับ น๑๓ ไปจนถึงระดับ ฉ แต่เนื่องจากไลน์ทีวี ไม่มีการจัดคุณภาพเนื้อหาดังกล่าว จึงชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปได้ที่กลุ่มผู้ชมซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน จะได้รับชมละครที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม และได้รับผลกระทบจากเนื้อหาดังกล่าว อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นปัญหาทั้งในส่วนหลักเกณฑ์และแนวทางการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ไลน์ทีวีโดยหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแล อย่างไรก็ตามเมื่อศึกษาลงในรายละเอียดของหลักเกณฑ์และแนวทางในการจัดทำผังรายการของ กสทช. พบว่า ในบางประเด็นย่อยยังต้องใช้การตีความร่วมในการพิจารณา โดยเฉพาะการกำหนดความแตกต่างระหว่างเนื้อหารายการประเภท ท, น๑๓, น๑๔ และ ฉ ทั้งในมิติเรื่องความรุนแรง เพศ และภาษา ที่พบว่าบางจุดก็มีความชัดเจน แต่ในขณะเดียวกันหลายจุดก็มีความคลุมเครือ

คำสำคัญ: ละครซีรีส์ไลน์ทีวี, องค์ประกอบที่ไม่เหมาะสม

Abstract

The study of inappropriate elements in LINE TV drama series aims to 1) to study and analyse the violent behaviour, sex and inappropriate language use that appear in LINE TV drama series 2) to evaluate the content of the LINE TV drama series by using ratings criteria of The National Broadcasting and Telecommunication Commission (NBTC). The scope of the analysis is to study of 2 drama series broadcasted on series LINE TV Includes: I Hate You, I Love You and Gay OK Bangkok season 2, and apply the criteria for rating of NBTC to analyse the violence behaviour, sex and inappropriate language use appeared in the series.

The research found that the inappropriate elements in the LINE TV drama series reflect both violent and sexually abusive language. The content assessment should be rated as PG 13 up to NC 20. Since there has not yet been Rating Assessment for LINE TV, thus this suggests the possibility that the child and youth audience are likely to access inappropriate content freely and may be affected by them. It also reflects the lack of both guidelines and the content assessment for LINE TV programs by the agency responsible for supervision. However, when studied in details of the rules and guidelines for Rating Assessment of NBTC, this researcher found that some minor issues need to be considered and interpreted clearly, especially the differences of the contents among: G, PG13, PG18 and NP20, in terms of violence, sex and language use. It is because some rules are clear but some are still ambiguous.

Keywords: LINE TV drama series, Inappropriate elements

บทนำ

ในปัจจุบันสื่อถือเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะประชาชนใช้สื่อในการสื่อสารเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายทอดหรือการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ความรู้ ความคิดเห็น ต่างๆ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง ประชาชนจึงมีทางเลือกหลากหลายในการเข้าถึงสื่อต่างๆ ได้ง่ายขึ้น ส่งผลให้พฤติกรรมการใช้สื่อมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

สื่อ ถือเป็นกระจกสะท้อนสภาพของสังคม เปรียบเสมือนเครื่องมือที่มีบทบาทสำคัญต่อการสร้างค่านิยม เจตคติ การรับรู้ของประชาชนในสังคม และสื่ออีกชนิดหนึ่งคือ สื่อออนไลน์ เป็นสื่อที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดถึงขั้นว่ามีความสำคัญมากในสมัยปัจจุบันนี้

สื่อมีทั้งประโยชน์และพิษภัย สื่อเป็นแหล่งให้ความรู้มากมาย แต่ในขณะเดียวกัน สื่อก็แฝงไปด้วยโทษ ทั้งภาพความรุนแรงจากข่าวอาชญากรรม ภาพของละคร ที่มีเนื้อหาความรุนแรงที่เด็กอาจจดจำ และนำไปเลียนแบบได้ ส่งผลต่อพฤติกรรมที่รุนแรง ทั้งนี้ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549) ได้กล่าวถึง อิทธิพลของสื่อที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นไว้ว่า ปัญหาของวัยรุ่นส่วนหนึ่งนั้น มีอิทธิพลมาจาก สื่อสารมวลชน ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วีดีโอ ที่เข้ามามีบทบาทต่อความคิด ทัศนคติ ของเด็ก ภาพความรุนแรง ความสัมพันธ์ทางเพศ มีอิทธิพลต่อสิ่งที่เด็กเชื่อถือ ยึดเอา เป็นแบบอย่าง เด็กได้เห็นภาพหวาดเสียวในขณะที่เด็กยังอยู่ในวัยที่รับเรื่องเหล่านั้น ไม่ได้ หรือยังไม่สามารถแยกแยะ ตรึงตรองได้ว่าสิ่งที่เห็นหรือได้ยินนั้นมีข้อดีข้อเสียอย่างไร

เยาวชนเป็นวัยที่ถูกชักจูงได้ง่าย เนื่องจากยังไม่มีประสบการณ์มากเพียงพอ ในการดำรงชีวิต และยังมีจิตใจที่อ่อนไหวสามารถคล้อยตามสิ่งต่างๆ ได้ง่าย การตัดสินใจยังไม่มีความรอบคอบเพียงพอ การเลียนแบบดารา นักแสดงในโฆษณา ละคร หรือภาพยนตร์นั้นบ่อยครั้งก่อให้เกิดผลเสียอย่างร้ายแรงต่อสังคม เช่น การแสดงความก้าวร้าว การก่ออาชญากรรมทางเพศ เป็นต้น (กัมปนาท ตันสิถบุตรกุล, 2550)

แม้ปัจจุบันคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ได้ออกประกาศ หลักเกณฑ์ เรื่อง แนวทางการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ตามประกาศคณะกรรมการ กสทช. เพื่อเป็นกลไกในการปกป้องคุ้มครองผู้บริโภค โดยเฉพาะกลุ่มผู้รับชมที่เป็นเด็กและเยาวชน ให้ผู้ประกอบการโทรทัศน์ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด แต่หลักเกณฑ์ดังกล่าวไม่ได้ถูกควบคุมไปยังสื่อที่วีวออนไลน์ที่เข้าถึงได้โดยง่ายกับทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไลน์ทีวี (Line TV) ที่พร้อมให้บริการทันทีเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค โดยสามารถรับชมได้โดยไม่จำกัดจำนวนครั้งและรับชมได้ทุกที่ ทุกเวลา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาละครซีรีส์วีวออนไลน์ประเภทไลน์ทีวี ที่มีเนื้อหาสุ่มเสี่ยงต่อพฤติกรรมความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษา โดยที่สำนักงาน กสทช. ยังไม่ได้เข้ามาควบคุม กำกับดูแล โดยงานวิจัยนี้เลือกศึกษาละครซีรีส์ที่จัดฉายในช่วงปี พ.ศ.2559 – 2560 ซึ่งเริ่มต้นจากการสำรวจผู้ใช้สื่อสังคมออนไลน์จำนวน 100 คน พบว่าละครซีรีส์เรื่อง I Hate You I Love You และ Gay OK Bangkok Season 2 ได้รับการลงคะแนนว่ามีเนื้อหาที่รุนแรงที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำละครซีรีส์ทั้งสองเรื่องมาเป็นกรณีศึกษาเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบที่ไม่เหมาะสม พร้อมทั้งประเมินระดับเนื้อหาตามเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.)

ทั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าเนื้อหาละครซีรีส์ไลน์ทีวีที่พบในปัจจุบันมีความไม่เหมาะสมทั้งในเรื่องพฤติกรรมความรุนแรง เพศ และภาษา มีภาพที่ปรากฏเกิดขึ้นหลายครั้ง ดังนั้น การจัดระดับความเหมาะสมของสื่อที่วีวออนไลน์จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการคัดกรองรายการก่อนออกสู่สายตาเด็กและเยาวชน นอกจากนี้หากได้มีการกำกับดูแลและมอบนโยบายในทางสร้างสรรค์ สื่อทางไลน์ทีวียังช่วยสนับสนุนรัฐบาลในการส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้ให้กับเด็ก เยาวชนมากขึ้นได้อีกด้วย พร้อมทั้งเพื่อเป็นประโยชน์ในการกำกับดูแลเนื้อหาละครซีรีส์ไลน์ทีวีอย่างมีประสิทธิภาพและเสนอมาตรการการการกลั่นกรองเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมต่อไปในอนาคต

จากการศึกษางานวิจัยเรื่องจริยธรรมสื่อโทรทัศน์กับผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็ก: ศึกษาเปรียบเทียบโทรทัศน์ดิจิทัลช่องที่ได้รับความนิยมช่วง ตุลาคม 2557 และ มกราคม 2558 โดยมูลนิธิสื่อมวลชนศึกษา เพื่อจัดทำข้อเสนอต่อสำนักงาน กสทช. ในการกำกับดูแลเนื้อหารายการโทรทัศน์และการปฏิบัติตามแนวทางจริยธรรม เพื่อปกป้องคุ้มครองผู้ชมกลุ่มเด็กจากเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมกับพัฒนาการตามวัย พบว่ามีรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมหรือเข้าข่ายละเมิดจริยธรรมที่อาจส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนเป็นจำนวนมาก แต่ยังไม่พบงานวิจัยที่เสนอเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมของรายการในไลน์ทีวี

จากข้อมูลข้างต้น จึงเป็นที่น่าวิตกว่าหากไม่มีการตรวจสอบควบคุมการนำเสนอเนื้อหาละครทางสื่อทีวีออนไลน์โดยเฉพาะไลน์ทีวี ในเรื่องเกี่ยวกับ เพศ ภาษา และพฤติกรรมความรุนแรงโดยปราศจากมาตรการการป้องกัน ย่อมส่งผลเสียต่อกลุ่มผู้ชมละครทั้งเด็กเยาวชนและผู้ชมละครอย่างเป็นกิจวัตรประจำวัน ทั้งยังอาจก่อให้เกิดการเลียนแบบตามเนื้อหาในละครอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาการนำเสนอเรื่องพฤติกรรมความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ปรากฏในละครซีรีส์ไลน์ทีวี
2. เพื่อประเมินเนื้อหาละครซีรีส์ที่ออกอากาศทางไลน์ทีวีตามเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อได้ผลวิเคราะห์เนื้อหาการนำเสนอเรื่องพฤติกรรมความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ปรากฏในละครซีรีส์ไลน์ทีวี
2. เพื่อได้ผลประเมินเนื้อหาละครซีรีส์ที่ออกอากาศทางไลน์ทีวีตามเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.)

3. เพื่อให้ผู้บริโภคตระหนักถึงเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมที่ออกอากาศทางไลน์ทีวี ผลิตรายการที่มี เนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะและระมัดระวังดูแลการรับชมของเด็กและเยาวชนมากขึ้น

4. เพื่อให้หน่วยงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.) เห็นถึงช่องว่างทางกฎหมาย เพื่อเรียกร้องให้เกิดการควบคุมจัดระดับความเหมาะสมของรายการทางทีวีออนไลน์

นิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัย

1. ละครซีรีส์ไลน์ทีวี หมายถึง ละครชุดที่ออกอากาศเป็นตอนๆ ต่อเนื่องกันออกอากาศเฉพาะทางไลน์ทีวี สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ใช้กรณีศึกษาเรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU และ เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2

2. องค์ประกอบที่ไม่เหมาะสม หมายถึง โดยการพิจารณาจากภาพ เสียง และเนื้อหาในรายการ ประกอบกับเจตนาในการผลิต และการจัดทำวัตถุประสงค์ และวิธีการในการนำเสนอภาพหรือเสียง น้ำหนักของการดำเนินเรื่อง รวมทั้งมุกล้อของการถ่ายทำ ที่ทำให้ผู้ชมรับรู้ในทางที่ไม่เหมาะสม และอาจมีผลต่อการพัฒนาค่านิยมและพฤติกรรมในด้านลบ โดยพิจารณาใน 3 ประเด็นคือ 1) พฤติกรรมและความรุนแรง 2) เรื่องทางเพศ และ 3) ภาษา ตามหลักเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ สำนักงาน กสทช.(2556)

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง/กรอบแนวคิดการวิจัย

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้เพื่อเป็นกรอบในการวิเคราะห์องค์ประกอบที่ไม่เหมาะสมในละครซีรีส์ไลน์ทีวีในงานวิจัยนี้ มีดังนี้

1. ทฤษฎีพฤติกรรมวัยรุ่น
 - 1.1 พฤติกรรมความรุนแรง
 - 1.2 พฤติกรรมเพศ
 - 1.3 พฤติกรรมการใช้ภาษา

2. ทฤษฎีองค์ประกอบละครโทรทัศน์
3. ทฤษฎีองค์ประกอบภาพยนตร์
4. แนวคิดการจัดองค์ประกอบภาพ
5. หลักเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมสำหรับการให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการรับชมเนื้อหา การสังเกตพฤติกรรมตัวละคร และองค์ประกอบต่างๆ ในละครซีรีส์ เพื่อประกอบกับการการวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) โดยใช้การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ สำนักงาน กสทช. (2556) ที่มีต่อฉกความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ (Interview) ผู้เชี่ยวชาญด้านการละครและด้านพฤติกรรมเด็กและวัยรุ่น ด้วยรูปแบบการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) ผู้วิจัยใช้แนวคำถาม 2 ลักษณะ คือ การสัมภาษณ์แบบเปิดกว้างและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) เป็นการตั้งคำถามแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์สามารถตอบคำถามได้อย่างอิสระ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้หลากหลายวิธีประกอบกัน เช่น การพูดคุย สัมภาษณ์อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ การบันทึกข้อมูลด้วยเครื่องบันทึกเสียงขณะทำการสัมภาษณ์ รวมถึงการจดบันทึกลงสมุด

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมของสำนักงาน กสทช. เรื่อง แนวทางการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ เพื่อพิจารณาเนื้อหาที่อาจไม่เหมาะสม 3 ส่วน ดังนี้

1. พฤติกรรมและความรุนแรง พิจารณาจากภาพ เสียง และ เนื้อหาที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม 13 ข้อ ดังนี้

- 1) การทำให้ผู้ชมเกิดความสะเทือนใจ สะเทือนขวัญ หวาดกลัว หรือวิตก
- 2) การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง
- 3) การใช้ความรุนแรงต่อผู้อื่น
- 4) การใช้ความรุนแรงต่อสิ่งมีชีวิตอื่น หรือวัตถุสิ่งของ
- 5) การแสดงให้เห็นเหตุการณ์หรืออันตรายร้ายแรง
- 6) การใช้อาวุธทำร้ายผู้อื่น ตนเอง สิ่งของ
- 7) การดัดแปลงสิ่งของรอบตัวให้เป็นอาวุธทำร้ายผู้อื่น ตนเอง สิ่งของ
- 8) ความรุนแรงในรูปแบบจินตนาการ
- 9) การกระทำที่ผิดกฎหมาย เกี่ยวกับสารเสพติด แอลกอฮอล์

การพนัน การค้าประเวณี

- 10) พื้นที่หรือสถานที่เฉพาะที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก
- 11) เหตุการณ์ กิจกรรม พฤติกรรม หรือความเชื่อ ที่ชักจูงไปสู่อันตรายหรือเสี่ยงต่อการดำเนินชีวิตในวัยเด็ก

12) การนำเสนอประเด็นที่เกี่ยวกับ เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ เพศ ศาสนา สถานะชนชั้น หรือ การแสดงที่ก่อให้เกิดทัศนคติในทางลบ ต่อบุคคล หรือกลุ่มบุคคลอื่น

- 13) การใช้ไสยศาสตร์ เวทมนตร์ ปาฏิหาริย์ และเรื่องเหนือธรรมชาติ

2. เรื่องทางเพศ พิจารณาจากภาพ เสียง และเนื้อหาที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม 3 ข้อ ดังนี้

1) ไม่นำเสนอการแต่งกายที่ไม่มิดชิด ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะและประเพณี

2) การแสดงออกถึงสัมพันธ์ภาพทางเพศที่ส่งผลให้เกิดความรู้สึกลทางเพศ และกิริยาท่าทางที่สื่อความหมายทางเพศที่ไม่เหมาะสม

- 3) ค่านิยมเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสมกับสังคม และวัฒนธรรมไทย

3. ภาษา พิจารณาจากภาพ เสียง และเนื้อหาที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม 3 ข้อ ดังนี้

1) การใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม ล่อแหลม หมิ่นเหม่ สื่อความหมายในเชิงลบ

2) การใช้ภาษาที่ไม่สุภาพ ก้าวร้าว รุนแรง ดูหมิ่น นำมาซึ่งการลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

3) ภาษาสแลง

(สำนักคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ, 2556)

จากการศึกษาละครซีรีส์ทั้ง 2 เรื่อง พบว่า ทุกเรื่องมีเนื้อหาด้านความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมทั้งหมด โดยเนื้อหาด้านความรุนแรงต่อผู้อื่น และการใช้ภาษาล่อแหลม หมิ่นเหม่ และสื่อความหมายในเชิงลบ เป็นองค์ประกอบที่พบในเกือบทุกตอนของละครทุกเรื่อง ที่เกินกว่าเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมของสำนักงาน กสทช. ในขณะที่เนื้อหาด้านเพศพบมากในละครเรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ซีรีส์	องค์ประกอบที่ไม่เหมาะสมในซีรีส์ไลน์ทีวี		
	ความรุนแรง (ฉาก)	เพศ (ฉาก)	การใช้ภาษา (ฉาก)
I HATE YOU I LOVE YOU			
ตอนที่ 1	5	2	5
ตอนที่ 2	3	0	3
ตอนที่ 3	3	2	3
ตอนที่ 4	2	2	3
ตอนที่ 5	4	2	3
GAY OK BANGKOK SEASON 2			
ตอนที่ 1	1	5	5
ตอนที่ 2	1	2	3
ตอนที่ 3	1	2	6
ตอนที่ 4	2	3	5
ตอนที่ 5	0	1	2
ตอนที่ 6	2	1	5
ตอนที่ 7	0	2	4

จากตารางแสดงผลการศึกษาเนื้อหาองค์ประกอบที่ไม่เหมาะสมในละครซีรีส์ทั้ง 2 เรื่อง ผู้วิจัยสรุปประเด็นการนำเสนอเป็นเรื่อง ความรุนแรง เพศ และภาษาดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. **ความรุนแรง** หมายถึง การที่กระทำการใดๆ ที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่นๆ ทั้งทางร่างกาย วาจา หรือใจโดยการบังคับ ชูเชิฏฐทำร้ายร่างกาย การทุบตี แล้วเป็นผลให้ผู้อื่นเกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ และก่อให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สินทั้งของตนเองและผู้อื่น (ฐาศุภกร จันประเสริฐ, 2553)

1.1 ประเภทความรุนแรง

1.1.1 ความรุนแรงต่อตัวเอง

ความรุนแรงต่อตัวเอง หมายถึง ความตั้งใจหรือเป็นพฤติกรรมที่ส่งผลให้เกิดอันตรายขึ้นกับตนเองในท้ายที่สุดเรื่องนี้อาจนำไปสู่การทำร้ายร่างกาย การฆ่าตัวตายได้ (Admin, 2561) ในละครซีรีส์ทั้ง 2 เรื่องนั้น ไม่ปรากฏในลักษณะของการทำร้ายร่างกายตัวเองโดยตรง แต่จะเป็นไปในลักษณะของการทำร้ายตัวเองโดยอ้อม เช่น จากการดื่มแอลกอฮอล์ การพาตนเองไปอยู่ในสถานบันเทิงในยามกลางคืน ซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิด ขาดความยับยั้งชั่งใจ ทำให้ไม่สามารถควบคุมสติได้ จนอาจนำไปสู่การทำร้ายผู้อื่น ทั้งนี้พบในละครซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 เป็นส่วนมาก ยกตัวอย่างเช่นเรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ตอนที่ 1 ซึ่งมีระยะเวลาในการออกอากาศ 49 นาที แต่พบฉากในสถานบันเทิงในยามกลางคืนถึง 20 นาที และเรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ตอนที่ 4 ที่มีระยะเวลาในการออกอากาศ 50 นาที และพบฉากการดื่มแอลกอฮอล์ รวมทั้งฉากในสถานบันเทิงในยามกลางคืนรวมกันถึง 20 นาที ซึ่งนับเป็นสัดส่วนที่มากเกือบจะกึ่งหนึ่งของเวลาออกอากาศ

1.1.2 ความรุนแรงต่อผู้อื่น

ความรุนแรงต่อผู้อื่น หมายถึง ความรุนแรงจากการกระทำของบุคคลหนึ่งให้เกิดขึ้นกับอีกบุคคลหนึ่ง หรืออาจเรียกว่า ผู้กระทำกับผู้ถูกกระทำ

(ปัญหาและความรุนแรงของวัยรุ่นในปัจจุบัน, 2561) หากความรุนแรงต่อผู้อื่นที่พบในซีรีส์จะพบในลักษณะการผลัก การฉุดกระชาก ตบตี การทะเลาะวิวาท อันเนื่องมาจากความขัดแย้งของตัวละคร ซึ่งโดยมากพบว่าในฉากเหล่านี้ ตัวละครมักมีการหยิบฉวยวัตถุสิ่งของรอบตัวมาเป็นอาวุธในการทำร้ายร่างกายอีกฝ่าย และในบางกรณีมีความขัดแย้งรุนแรง ถึงขั้นตัวละครมีการใช้อาวุธมีด เช่นฉากโจ

วางแผนทำร้ายนานะเพื่อต้องการทรัพย์สิน ทั้งนี้ในละครซีรีส์เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU ตอนที่ 2 ไม่พบการเซ็นเซอร์ภาพการใช้อาวุธที่เกิดขึ้นแต่อย่างใด และไม่มีการขึ้นข้อความ หรือคำเตือนกำกับ นอกจากนี้ยังมีความรุนแรงถึงขั้นที่ตัวละครวางแผนทำร้ายผู้อื่นจนถึงแก่ชีวิต เช่น ในละครซีรีส์เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU ตอนที่ 5 ฉากที่ซอลวางแผนฆ่านานะ เป็นต้น

1.2 รูปแบบความรุนแรงที่พบ

1.2.1 ความรุนแรงทางกาย

ความรุนแรงทางกาย หมายถึง การสัมผัสร่างกายใดๆ ก็ตามที่มีผลให้บุคคลรู้สึกท้อแท้ถูกคุกคามหรือเกิดการบาดเจ็บที่ไม่เป็นที่ต้องการ ได้แก่ ผลัก ดึง ลาก กระชาก เตะ ตบ ตี กระแทก การชกต่อย ขว้างปาด้วยวัตถุ การใช้อาวุธกรีดแทง (วันเพ็ญ ไส้ไหม, สุดาพรรณ ธัญจิรา และณวิรัชยา ประเสริฐสุขจินดา, 2553) ในซีรีส์พบการกระทำความรุนแรงที่ถูกนำเสนอให้เห็นบ่อยและชัดเจนมากที่สุด อาทิ ความรุนแรงทางกายที่เกิดจากการยื้อยุดฉุดกระชาก หรือความรุนแรงจากการใช้อาวุธในการทำร้ายกัน เช่นฉากโจวางแผนทำร้ายนานะเพื่อต้องการทรัพย์สิน ในละครซีรีส์เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU ตอนที่ 2 ซึ่งไม่พบการเซ็นเซอร์ภาพการใช้อาวุธที่เกิดขึ้นแต่อย่างใด และไม่มีการขึ้นข้อความ หรือคำเตือนกำกับ จนถึงขั้นเกิดการฆ่ากันตาย ซึ่งเป็นความตั้งใจของตัวละคร

1.2.2 ความรุนแรงทางวาจา

ความรุนแรงทางวาจา หมายถึง การใช้คำพูดใดๆ ก็ตาม ที่มีจุดประสงค์ที่จะแสดงการดูถูกดูหมิ่นการตำหนิตืดเย็น/กล่าวโทษ ทำให้กลัว การไม่ให้เกียรติ การใช้น้ำเสียงตะคอก/ตะโกน การด่า/การใช้คำหยาบ การใช้อาวุธคุกคาม

วางตัวเหนือกว่า การวิพากษ์วิจารณ์ให้เสื่อมเสีย (วันเพ็ญ ไส้ไหม, สุตาพรรณ ธัญจิรา และณวีร์ชยา ประเสริฐสุขจินดา, 2553) ความรุนแรงทางวาจาที่พบ เป็นการกระทำที่เกิดจากตัวละครผู้หญิงมากกว่าตัวละครผู้ชาย โดยส่วนมากมีการใช้คำพูดในลักษณะหยาบคาย ซึ่งเป็นผลมาจากอารมณ์โกรธ หรือต้องการที่จะระบายความอัดอั้นที่เก็บกดมานานในจิตใจ จะมีการใช้คำพูดคำทอเสียดสีกันของตัวละครในเรื่อง ทั้งนี้ จะสังเกตได้ว่าตัวละครทั้งสองที่ใช้ความรุนแรงทางวาจาท่ออกกันนั้น ไม่มีความแตกต่างในความสัมพันธ์เชิงอำนาจ กล่าวคือ เป็นผู้ที่มีสถานภาพอยู่ในระดับที่เท่าเทียมกัน ไม่มีใครมีอำนาจมากกว่ากัน การแสดงออกทางวาจาจึงสามารถสื่อให้เห็นถึงอารมณ์โกรธเกลียดไม่พอใจของตัวละครที่มีต่อกันได้อย่างชัดเจน เปิดเผย

การนำเสนอความรุนแรงทางวาจาอีกรูปแบบหนึ่งที่ไม่ใช่การคำทอ แต่เป็นในลักษณะการใช้ความรุนแรงทางคำพูดแนวส่อเสียดของตัวละครเพื่อทำร้ายความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง และนำมาสู่การทำลายความสัมพันธ์ ความผูกพันที่เคยมีมา จนนำไปสู่การใช้ความรุนแรงทางกายต่อกันในที่สุด (ดูเพิ่มเติมในหัวข้อ “ลักษณะการใช้ภาษา คำพรูสวาทหรือคำคำทอ”)

1.2.3 ความรุนแรงทางจิตใจ

ความรุนแรงทางจิตใจ หมายถึง การทำร้ายจิตใจ ควบคุมบังคับอย่างไม่มีเหตุผล ทำให้ได้รับความอับอาย รู้สึกด้อยค่าหรือลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ (จรรจิต บุนนาค, 2554) พบว่า การถูกละเลย ถูกทอดทิ้งจากคนรักนับเป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ก่อให้เกิดความรุนแรงในจิตใจ และนำมาสู่การทำลายความสัมพันธ์, ความไว้วางใจที่มีต่อกัน โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความรักระหว่างคนสองคน เช่น การนอกใจ หรือการที่คนรักเกิดความรู้สึกหมกมุ่นในความสัมพันธ์ก็สามารถสร้างความรู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจ และเจ็บปวดกับสิ่งที่เกิดขึ้น เช่น ความสัมพันธ์ระหว่ง นานะและไทเกอร์ ในละครซีรีส์เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU ที่ไม่เพียงทำร้ายจิตใจกันเท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดความรุนแรงอย่างอื่นตามมาคือโศกนาฏกรรมจากเหตุการณ์ที่นานะทะเลาะกับไทเกอร์เรื่องรูปกึ่งเปลือยของแม่ซอล ทำให้นานะคิดจะแฉเรื่องราวความสัมพันธ์ที่ไม่ควรให้พ่อของซอลรับรู้ ทำให้ซอลวางแผนฆ่านานะ

จะเห็นได้ว่า การสร้างความรุนแรงทางจิตใจนี้ ส่งผลให้เกิดการกระทำความรุนแรงทางวาจา และทางกายต่อมา โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้

กล่าวโดยสรุป ประเด็นด้านความรุนแรงที่ปรากฏในละครที่ศึกษานั้น พบว่าในซีรีส์เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU มีฉากความรุนแรงต่อผู้อื่นในลักษณะการผลัก นุดกระชาก ตบตี ชกต่อย ทะเลาะวิวาท อันเนื่องมาจากความขัดแย้งของตัวละคร ซึ่งโดยมากพบว่าในฉากเหล่านี้ ตัวละครมักมีการหยิบฉวยวัตถุสิ่งของรอบตัวมาเป็นอาวุธในการทำร้ายร่างกายอีกฝ่าย และในบางกรณีที่มีความขัดแย้งรุนแรง ตัวละครก็อาจมีการใช้อาวุธมีดในการชก การต่อสู้ ซึ่งไม่พบว่ามีการใช้เชอร์ภาพการใช้อาวุธและไม่มีการขึ้นข้อความ หรือคำเตือนกำกับ สำหรับซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ที่มีฉากการตีมีแอลกอฮอล์หรือการใช้สารเสพติดของตัวละคร พบว่ามีการเซ็นเซอร์บรรทัดฐาน แต่ยังคงเห็นเป็นลักษณะของเหลวคล้ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และไม่มีการขึ้นข้อความหรือคำเตือนกำกับ ทั้งยังพบฉากสถานที่ที่ไม่เหมาะสมกับเยาวชน เช่น ผับ บาร์ ซึ่งโดยรวมแล้วมีสัดส่วนความรุนแรงดังกล่าวปรากฏในละครค่อนข้างมาก

2. เพศ หมายถึง เพศที่กำหนดขึ้นโดยธรรมชาติและเป็นข้อกำหนดทางสภาวะชีววิทยาซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้เป็นตัวกำหนดบทบาทหน้าที่ให้เพศหญิงและเพศชายมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกัน (จิตติมา ภาณุเดชะ, ญัฐยา บุญภักดี และ ธิญญา ใจดี, 2550)

2.1 วิธีการนำเสนอเรื่องเพศที่ปรากฏในละครซีรีส์

2.1.1 ผ่านพฤติกรรมตัวละครและการแสดง

จากศึกษาพบว่า พฤติกรรมทางเพศที่เห็นได้ชัดเจนมากในละครซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 นี้ คือ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดื่มสุรา ซึ่งจะทำให้ขาดสติ รวมไปถึงพฤติกรรมการปล่อยตัวปล่อยใจไปกับอารมณ์สนุกคะนอง เช่น การจับมือ การจูบไล้ร่างกาย การสัมผัสทางร่างกาย กอด จูบ ยกตัวอย่างเช่น ซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ตอนที่ 1 ซึ่งมีระยะเวลาในการออกอากาศ 49 นาที แต่พบฉากการจูบไล้ร่างกาย การสัมผัสทางร่างกาย การกอด จูบ ทั้งหมด 6 ฉาก ระยะเวลารวมยาวนานถึง 15 นาที เป็นต้น

ปีที่ 12 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2563

2.1.2 ผ่านการใช้มุกล้อ

จากผลการวิจัยพบว่า มุกล้อที่ปรากฏในละครซีรีส์ทั้งสองเรื่อง ที่สื่อความหมายเรื่องเพศ เช่น ภาพถ่ายข้ามไหล่ (Over-the shoulder shot) ซึ่งแสดงให้เห็นอิทธิพลของตัวละครหนึ่งที่มีเหนือตัวละครอีกตัวหนึ่งที่กำลังมีเพศสัมพันธ์กันทำให้เห็นว่าตัวละครใดเป็นฝ่ายรุกและรับ ภาพทูช็อต (Two shot) คือ ภาพที่บอกว่า ตัวละครสองตัวมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันแค่ไหน เช่น การใช้แสดงภาพ นานะกับไทเกอร์ในละครซีรีส์ I HATE YOU I LOVE YOU ที่เป็นคู่รักกันที่กำลังจูบไล่เล้าโลม ซึ่งเป็นการแสดงออกในพฤติกรรมทางเพศระหว่างตัวละคร ภาพทรีช็อต (Three shot) หรือภาพที่กล่าวถึงตัวละครสามตัว ซึ่งในบางครั้งจะใช้แสดงความเป็นส่วนเกิน ความไม่พอดี หรือขาดสมดุล แต่ในละครซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ภาพทรีช็อต กลับทำให้เห็นถึงความกลมเกลียวของตัวละครทั้งสามที่กำลังเล้าโลม กอด จูบจนถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กัน รวมไปถึงภาพใกล้ (close up) ที่เน้นสรีระ สัดส่วนของตัวละครที่กระตุ้นให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ทางเพศ มีการใช้ภาพทำนองนี้ค่อนข้างบ่อยครั้ง อาทิ ซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ออกอากาศทั้งหมด 7 ตอน พบฉากการมีเพศสัมพันธ์ทั้งหมด 9 ฉาก เฉลี่ยเวลาต่อฉากอยู่ที่ 5 นาที ซึ่งเป็นความถี่และระยะเวลาที่นับว่าบ่อยและยาวนาน อีกทั้งยังถูกขับเน้นด้วยมุกล้อเพื่อเพิ่มความน่าสนใจอย่างมีนัยสำคัญ

2.1.3 ผ่านการใช้ดนตรี

จากการศึกษาพบว่า ทุกๆ ตอนในละคร ซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ฉากที่ตัวละครกำลังเล้าโลม กอด จูบ มักใช้ดนตรีประกอบ โดยมีจังหวะหลากหลายรูปแบบ เช่น นึก เบา เร็ว ช้า ทั้งนี้เป็นไปเพื่อการเร้าอารมณ์ และกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ทางเพศ เคลิบเคลิ้มไปกับละคร อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงสัญชาตญาณเรื่องเพศของตัวละครว่าตัวละครนั้นๆ มีอารมณ์ความรู้สึกทางเพศอย่างไร ยกตัวอย่างเช่น ดนตรีจังหวะเร็ว นึกหนัก จะสะท้อนผ่านตัวละครที่แสดงออกทางเพศรุนแรง ดุดัน เช่น ตัวละครอาร์มในซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ตอนที่ 1 ในขณะที่ดนตรีจังหวะช้า เบา ซึ่งมักจะเลือกใช้ดนตรีแจ๊ส ที่ให้

ความรู้สึกเบาหรือลอย จะถูกนำเสนอผ่านตัวละครที่มีการแสดงออกทางเพศที่นุ่มนวล ตัวละครหลักและคามินในซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ตอนที่ 2 เป็นต้น

2.2 รูปแบบและประเด็นทางเพศที่พบ

จากการศึกษา พบว่าองค์ประกอบที่ไม่เหมาะสมเรื่องเพศ ที่พบในละครซีรีส์ไลน์ทีวีทั้ง 2 เรื่อง ปรากฏใน 3 ระดับได้แก่ ความล่อแหลมทางการใช้วาจา ความล่อแหลมทางการใช้กายสัมผัส และ การมีเพศสัมพันธ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 ความล่อแหลมทางการใช้วาจา

ความล่อแหลมในการใช้วาจาที่ปรากฏในละครซีรีส์ทั้ง 2 เรื่อง เกิดขึ้นในรูปแบบของ การพูดจาชักชวนหรือสื่อถึงความต้องการมีเพศสัมพันธ์ การศึกษาพบว่าในละครซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 พบความล่อแหลมทางการใช้วาจาในทุกตอน ซึ่งเน้นในเรื่องชักชวน และการพูดเพื่อสื่อถึงความต้องการมีเพศสัมพันธ์ แต่ในละครซีรีส์เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU จะพบการพูดจาล่อแหลมเรื่องการซื้อบริการทางเพศ ในตอนที่ 1 ตอนเดียวเท่านั้น

2.2.2 ความล่อแหลมทางการใช้กายสัมผัส

ความล่อแหลมทางการใช้กายสัมผัสจะพบการแสดงของตัวละคร เช่น การจับมือ การลูบไล้ร่างกาย การสัมผัสทางร่างกาย การกอด จูบ ซึ่งพบในละครซีรีส์ทั้งสองเรื่อง

2.2.3 การมีเพศสัมพันธ์

จากการศึกษาพบว่า ในละครซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางเพศแบบฉาบฉวย ในลักษณะ “One Night Stand” ของชายรักชาย ที่เที่ยวกลางคืนตามสถานบันเทิงอย่างผับ บาร์ หรือ การนัดเจอกันผ่านแอป (ช่องทางการติดต่อในโลกออนไลน์) แล้วชวนกันไปมีความสัมพันธ์หลังจาการู้สึกถูกอกถูกใจ เพื่อระบายความต้องการทางเพศและความใคร่ ซึ่งทำให้มีความสุขสนุกสนาน ตื่นเต้น และเมื่อผ่านคืนนั้นไปแล้ว ต่างคนก็

ต่างไปโดยไม่ต้องมีอะไรเป็นข้อผูกมัด หรือมีความผูกพันทางด้านจิตใจต่อกัน โดยกระบวนการทั้งหมดนั้นจะเริ่มต้นและจบลงอย่างรวดเร็ว

แม้ว่าการสะท้อนภาพความสัมพันธ์แบบฉาบฉวยแบบ One Night Stand ในละคร จะเป็นภาพสะท้อนความจริงของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน แต่การนำเสนอเรื่องราวดังกล่าวในลักษณะที่เป็น “เรื่องปกติ” และเน้นย้ำให้เห็นบ่อยครั้งจนชาชิน ย่อมส่งผลเสียต่อผู้ชมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากผลกระทบที่ตามมาของพฤติกรรมการเปลี่ยนคู่นอนบ่อย หรือการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ใช่คู่นอนของตนเองนั้น อาจทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ตามมา อีกทั้งยังเป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะติดโรคร้ายต่างๆ อาทิ มะเร็งปากมดลูก (ในเพศหญิง) หรือโรคทางเพศสัมพันธ์อื่นๆ (สายฝน เอกวรางกูร, 2556) ดังนั้น การนำเสนอภาพพฤติกรรมดังกล่าวจึงเป็นการสะท้อนภาพความจริงในสังคมเพียงด้านเดียว โดยไม่แสดงถึงผลลัพธ์ทางลบที่จะตามมา กล่าวโดยสรุปละครซีรีส์ที่เลือกศึกษา มีฉากที่มีเนื้อหาด้านเพศทุกเรื่อง ทั้งในลักษณะการเน้นสรีระสัดส่วนของตัวละคร ผ่านการแต่งกายและมุมนกกล้อง และการแสดงออกถึงสัมพันธ์ภาพทางเพศที่ส่งผลให้เกิดความรู้สึกทางเพศ และกิริยาท่าทางที่สื่อความหมายทางเพศ อาทิ การเล้าโลมสัมผัสร่างกาย การจูบ และการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งแตกต่างจากละครโดยทั่วไป ที่ใช้ออกอากาศทางฟรีทีวี ที่ในฉากซึ่งแสดงเรื่องราวทางเพศ มักจะนำเสนออย่างสั้น กระชับ และเลือกใช้มุมนกกล้อง หรือภาพสัญลักษณ์ที่สื่อความหมายแทน ก็เพียงพอที่ผู้ชมจะเข้าใจ ในขณะที่ละครซีรีส์ไลน์ทีวีทั้ง 2 เรื่องที่ มักมีการนำเสนอเรื่องเพศในลักษณะเน้นย้ำ ผ่านการใช้ภาพ มุมนกกล้อง ด้วยความถี่และระยะเวลาอันยาวนานในฉาก

กล่าวโดยสรุป ประเด็นด้านเพศที่ปรากฏในละครที่ศึกษานั้น พบอยู่ในซีรีส์ทั้ง 2 เรื่อง โดยเฉพาะซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 จะปรากฏฉากที่มีเนื้อหาด้านเพศมากกว่า เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU ทั้งนี้ ละครมักมีฉากที่แสดงถึงสัมพันธ์ภาพทางเพศ ที่กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศ อีกทั้งยังปรากฏกิริยาท่าทางที่สื่อความหมายทางเพศอย่างซ้ำๆ และกินระยะเวลานาน อาทิ การสัมผัสเล้าโลม การกอดจูบ ไปจนถึงการมีเพศสัมพันธ์

3. ภาษา หมายถึง สัญลักษณ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการสื่อความเข้าใจระหว่างกันของคนในสังคม (สุปรีดี สุวรรณบุรณ์, 2553)

3.1 ลักษณะการใช้ภาษา

3.1.1 คำสรรพนาม

โดยทั่วไปสรรพนามแทนบุคคลหรือบุรุษสรรพนาม ที่ใช้กันทางละครเวทีที่วิ้มักจะเป็นสรรพนามระดับสุภาพ เลยไปจนถึงระดับภาษาปากแบบชาวบ้าน เช่น ผม ดิฉัน ฉัน เรา ข้า ส่วนสรรพนามบุรุษที่ 2 ก็จะใช้ในระดับใกล้เคียงกัน เช่น ท่าน คุณ เธอ แก เอ็ง และสรรพนามบุรุษที่ 3 เช่น เขา ท่าน มัน เป็นต้น แต่ในละครซีรีส์ทั้งสองเรื่อง ส่วนมากจะใช้คำสรรพนามในระดับที่ไม่สุภาพ ไปจนถึงหยาบคาย เช่น กู มึง ไปจนถึง ไอ้เหี้ย หรือ อีดอก (ที่ใช้เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 2) ซึ่งโดยส่วนมากแล้วจะพบการใช้สรรพนามนี้ระหว่างเพื่อนหรือคนสนิทเท่านั้น

3.1.2 คำแสดง

จากการศึกษาพบว่า คำแสดงในละครซีรีส์ จะใช้เพื่อสื่อความหมายหรือความรู้สึกไปในทางสนุกสนาน โดยเฉพาะคำแสดงเกี่ยวกับเพศ เช่น คำว่า อ้อยมาก หมายถึง แรด, อ้อย หรือ งานดี งานละเอียด หมายความว่า ดีมาก (มักจะให้ความหมายถึงผู้ชายหรือผู้หญิงที่ดี)

3.1.3 คำสุภาพหรือคำคำทอ

จากการศึกษาพบว่า มีทั้งการพูดจาปะทะคารมกันของตัวละคร โดยไม่ได้ใช้คำหยาบคายแต่เป็นคำที่สื่อความหมายในเชิงลบ เช่น ในซีรีส์เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU ตอนที่ 1 ฉากที่ซอลมาหานานะที่คอนโด แล้วอ้อนวอนขอร้องไห้ลบบรูปในมือถือ พร้อมทั้งกอดขาเพื่อให้หานะเห็นใจแต่หานะสับขาตัวเอง แล้วปิดประตูห้องใส่ซอล ดังบทสนทนา ต่อไปนี้

ซอล : มึงลบบรูปเอะนะ กูขอ

นานะ : ทำไมมึงขอแล้วกูต้องให้ ที่กูขอให้มึงเลิกยุ่งกับแฟนกู มึงเคยให้กูไหม

ซอล : กูขอโทษ กูไม่ได้ตั้งใจ

นนานะ : ตอแหล เลิกแอ๊บได้แล้ว น่ารำคาญ

ซอล : กูขอโทษนานะ กูขอโทษ มึงลบรูปนั้นเถอะนะ
ทุกคนเห็นรูปนั้นไม่ได้ ให้กูกราบมึงก็ได้นานะ
กูขอโทษ ลบรูปเถอะนะ

นนานะ : กูไม่ลบ แม่มึง ไม่ใช่แม่กู

(I hate you I love you, 2560)

นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการใช้คำด่าทอที่รุนแรง หยาดคาย เช่น ตอแหล
โง่ สาระแน รวมถึงการใช้ถ้อยคำที่ล่อแหลม หมิ่นเหม่ สื่อนัยยะเรื่องเพศ

3.2 ความไม่สุภาพของภาษา

จากการศึกษาพบว่า ละครซีรีส์ที่เลือกศึกษาทั้ง 2 เรื่อง มีฉากที่มีการ
ใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม ทั้งการใช้คำสรรพนาม การใช้ภาษาที่ล่อแหลมหมิ่นเหม่
การสื่อความหมายในเชิงลบ ในลักษณะการใช้คำ/ ข้อความด่าทอ เสียดสี ยกตัวอย่าง
เช่น การด่าทอเชิงดูถูกสติปัญญา การดูถูกเรื่องชาติกำเนิด และการเปรียบเทียบเป็น
สัตว์ เป็นต้น และพบว่ามีการใช้คำที่สื่อความหมายในเรื่องเพศร่วมด้วย ยกตัวอย่าง
เช่น ในซีรีส์เรื่อง GAY OK BANGKOK SEASON 2 ตอนที่ 2 ฉากหลังจากนัทและ
คามินมีเพศสัมพันธ์กัน ดังบทสนทนาดังต่อไปนี้

คามิน : นัท บางทีเราก็อยากเป็นคนเอาเธอบ้าง

นัท : ทำไมอะ

คามิน : ก็ไม่ทำไมปะ ก็แค่อยากเป็นคนเอาเธอบ้าง เรา
ต้องเป็นคนโดนเอาตลอดเลยเธอ

(Gay OK Bangkok SS2, 2560)

ทั้งนี้ จากการศึกษพบว่าในภาพรวมลักษณะการใช้คำ/ ข้อความด่าทอ
เสียดสีของตัวละครส่วนใหญ่ไม่ใช่การใช้คำหยาดคายด่าทอแบบตรงไปตรงมา
แต่เป็นการเลือกใช้ถ้อยคำที่สื่อความในเชิงลบแทนคำหยาดคาย อย่างไรก็ตาม ก็ยัง
พบการใช้คำหยาดคาย หรือถ้อยคำรุนแรงเป็นระยะๆ เช่น คำว่าตอแหล สาระแน
 ฯลฯ ซึ่งไม่มีการเซ็นเซอร์แต่อย่างใด

สำหรับการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพก้าวร้าวรุนแรงดูหมิ่นนำมาซึ่งการลดทอนศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ พบว่ามักมีการพูดจาดูหมิ่น เสียดสีกันของตัวละครในประเด็นดังกล่าวค่อนข้างมาก และการใช้ภาษาแสดง อาทิ คำว่าชะนี (ซึ่งไม่ได้มีนัยยะการดูหมิ่น) แต่แม้จะไม่ได้มีนัยยะการดูหมิ่น การด่าทอโดยใช้คำที่สื่อถึงลักษณะทางเพศ ได้แก่ คำว่า กะเทย และชะนี ในละครซีรีส์เรื่อง Gay OK Bangkok Season 2 ก็ถือว่าเป็นการสื่อความหมายเชิงลบ และมีนัยยะของการเหมารวมแฝงอยู่

กล่าวโดยสรุป ประเด็นด้านความไม่เหมาะสมทางภาษาที่ปรากฏในละครไลน์ทีวีที่ศึกษานั้น ในภาพรวมของละครทั้ง 2 เรื่อง มีฉากที่มีเนื้อด้านการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมต่อแหลมหมิ่นเหม่ สื่อความหมายในเชิงลบ ในลักษณะการใช้คำ/ข้อความด่าทอ เสียดสีกันของตัวละคร ยกตัวอย่างเช่น การด่าทอเชิงดูถูกสติปัญญา ลักษณะนิสัย เป็นต้น ผู้วิจัยพบว่าในภาพรวมลักษณะการใช้คำ/ข้อความด่าทอ เสียดสีของตัวละครส่วนใหญ่เป็นลักษณะไม่หยาบคาย ไม่ตรงไปตรงมา แต่ต้องการสื่อความในเชิงลบ หรือใช้แทนคำหยาบคาย ในขณะที่พบคำหยาบคาย หรือรุนแรงบ้าง เช่น คำว่าตอแหล สารแน อีตอก เหี้ย ฯลฯ ซึ่งไม่พบว่ามีกรเซ็นเซอร์ พบว่าในซีรีส์เรื่อง Gay OK Bangkok Season 2 มีการใช้ภาษาค่อนข้างหยาบคายและมีความหลากหลาย อีกทั้งการใช้คำที่สื่อความหมายในเรื่องเพศร่วมด้วยมากกว่าซีรีส์เรื่อง I HATE YOU I LOVE YOU

อภิปรายผล

ผลการศึกษาค้นพบที่ประกอบขึ้นไม่เหมาะสมในละครซีรีส์ไลน์ทีวีในครั้งนี้ ชี้ให้เห็นว่าซีรีส์ทั้งสองเรื่องมีเนื้อหาเน้นการนำเสนอ และให้น้ำหนักเนื้อหาด้านความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมอยู่บ่อยครั้ง และกินระยะเวลายาวนานเมื่อเทียบกับเวลาที่ออกอากาศทั้งหมด ซึ่งระดับของความรุนแรงที่พบจัดได้ว่า เกินระดับทั่วไปที่ของเกณฑ์การประเมินฯ ของสำนักงาน กสทช. กำหนดไว้จากการศึกษาทั้งหมด ผู้วิจัยอภิปรายผลเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. การทำให้ละครปราศจากความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม เป็นเรื่องยากเนื่องจากละครเป็นภาพสะท้อนสังคมจริง หากแต่ต้องมิกลวิธีในการนำเสนอและการจัดเรตเนื้อหา

ในมุมมองของผู้วิจัยพบว่า เป็นเรื่องยากที่ละครจะไม่ปรากฏเนื้อหาด้านความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมใดๆ เลย เนื่องจากองค์ประกอบดังกล่าวเป็นวิธีการสื่อสารความหมายของเรื่องราวได้ง่ายที่สุด ถือเป็นส่วนสำคัญที่ดึงดูดให้ละครมีเนื้อหาน่าติดตาม รวมถึงอาจเป็นการสะท้อนภาพความเป็นจริงของสังคมรูปแบบหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ละครสามารถนำเสนอประเด็นเรื่องความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมได้ เพื่อให้แง่คิดในลักษณะที่เกิดประโยชน์กับคนดูซึ่งรวมถึงกลุ่มผู้ชมที่เป็นเด็ก และเยาวชนได้ เพียงแต่ต้องมีการจัดระดับความเหมาะสมหรือเรตของเนื้อหาให้ถูกต้องมีมาตรฐาน เพื่อประโยชน์ของคนดูทุกเพศทุกวัย นอกจากการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหา รายการละคร และรายการต่างๆ ที่สอดคล้องกับข้อกฎหมายและหลักวิชาการเพื่อเป็นการจำกัดเนื้อหาที่ควรจำกัดแล้ว สิ่งที่สำคัญไปกว่านั้นคือการผลักดันให้เกิดรายการละครที่มีเนื้อหาเชิงสร้างสรรค์ สอดแทรกสาระ และแง่คิดต่างๆ ให้กับคนดูอย่างค้ำึงวุฒิภาวะที่แตกต่างกันของกลุ่มเป้าหมายด้วย

อย่างไรก็ตาม เมื่อศึกษาลงในรายละเอียดของหลักเกณฑ์และแนวทางในการจัดทำผังรายการของ สำนักงาน กสทช. พบว่า ในบางประเด็นย่อยยังต้องใช้การตีความร่วมในการพิจารณาอย่างถ่วงถี้ โดยเฉพาะการกำหนดความแตกต่างระหว่างเนื้อหารายการประเภท ท, น๑๓, น๑๘ และ น ทั้งในมิติเรื่องความรุนแรง เพศ และภาษา ที่พบว่ายังบางจุดก็มีความชัดเจน แต่ในขณะเดียวกันหลายจุดก็มีความคลุมเครือ กล่าวคือ การแบ่งระดับเนื้อหาโดยใช้คำอธิบายว่า “ไม่มี..เว้นแต่” และ “มีได้บ้างตามบริบท” ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกันมาก นอกจากนี้ ยังพบว่าตัวหลักเกณฑ์มีการกำหนดเรื่องความถี่โดยใช้คำว่า “มีได้บ้าง” หรือการขยายความว่า “ต้องไม่เป็นองค์ประกอบที่พบบ่อย” เป็นตัวชี้วัดความต่างของระดับเนื้อหา แต่ไม่พบว่ามีคำอธิบายหลักกำหนดความต่างของระดับเนื้อหาโดยใช้ความถี่ดังกล่าว

อีกทั้งยังไม่พบมีคู่มือในการช่วยพิจารณาว่าการนำเสนอเนื้อหาความรุนแรง เพศ และภาษาในลักษณะใดที่มีลักษณะเป็นไปตามบริบท ชักจูงชี้แนะ แสดงขั้นตอน หรือผลการกระทำ เป็นต้น

สอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง “ศึกษาวิจัยเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเพศ ภาษา และความรุนแรงในละครหลังข่าวเพื่อเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการ กิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.)” (ศูนย์บริการวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2560) ที่พบว่า แม้ละคร ที่ศึกษาส่วนใหญ่ได้รับการจัดระดับความเหมาะสมในระดับ ท หรือกลุ่มทั่วไป แต่ยังมีเนื้อหาด้านความรุนแรงในลักษณะต่างๆ รวมถึงพบการเน้นนำเสนอเนื้อหาด้าน เพศ และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมในละครบางเรื่อง จากการศึกษาพบว่าหลักเกณฑ์ และแนวทางในการจัดทำผังรายการของ กสทช. ครอบคลุมเรื่องความรุนแรง เพศ และภาษาที่ไม่เหมาะสม แต่ยังขาดวิธีการกำหนดความแตกต่างระหว่างเนื้อหา รายการประเภท ท, น๑๓, น๑๘ และ ฉ ที่ชัดเจน และใช้ถ้อยคำอธิบายที่คลุมเครือ ต้องมีการตีความสูง ขณะเดียวกันในเชิงปฏิบัติการจัดระดับความเหมาะสมหรือเรต ของรายการโทรทัศน์ในแต่ละรายการ ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของแต่ละสถานี จึงอาจทำให้เกิดปัญหาการจัดเรตที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะในรายการละครที่ยังมีการจัดเรตไม่ สอดคล้องกับเนื้อหาที่ออกอากาศจริง ซึ่งถือเป็นแนวทางที่สามารถนำมาปรับใช้ในการปรับปรุงหลักเกณฑ์การจัดระดับความเหมาะสมที่มีอยู่ สร้างฐานข้อมูล และ พัฒนาคู่มือเพื่อการจัดระดับเนื้อหาความเหมาะสมของละครซีรีส์ทางทีวีออนไลน์ที่เป็นรูปธรรมต่อไป ดังที่ ดร.กฤษณา เทพรักษ์ (2560, สัมภาษณ์) นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญด้านการละคร ได้ให้ความคิดเห็นในฐานะผู้ผลิต/ผู้สร้างสื่อ ไว้ว่า “คนทำ ละครสามารถนำเสนอได้ว่าจะขึ้นประโยชน์หรือยาพิษให้กับคนดู” จะเห็นว่าในฐานะ ผู้ผลิตสื่อสามารถเลือกได้ว่าจะทำเสนอละครออกมาในรูปแบบใดได้บ้าง หากเลือก สิ่งที่ผู้ชมรับรู้ว่ามันเป็นประโยชน์ก็อาจจะจะเป็นความรู้อย่างหนึ่งที่ได้เรียนรู้จาก ละคร แต่หากนำเสนอสิ่งที่กระตุ้น ย้ำคดีย้ำทำในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์กับผู้ชม อาจจะนำไปสู่พฤติกรรมกรรมการลอกเลียนแบบในที่สุด

2. ความรุนแรง เพศ และภาษาที่ไม่เหมาะสม ที่พบในละครมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกัน หากนำเสนอด้วยความถี่ และระยะเวลาที่ยาวนานเกินพอดี ย่อมส่งผลให้เกิดเป็นความเคยชิน จนมองว่าเป็นเรื่องปกติ (Desensitization) และยอมรับความรุนแรงได้ในที่สุด

จากผลการศึกษา อาจสรุปได้ว่า ความรุนแรงแต่ละประเภทที่พบในละครส่งผลเชื่อมโยงต่อกัน และไม่สามารถแยกขาดออกจากกันได้เลยทีเดียว เช่น การกระทำความรุนแรงต่อตนเอง จะส่งผลให้ไปกระทำต่อผู้อื่นต่อไป หรือการสร้างความรุนแรงต่อจิตใจ ก็จะทำให้เกิดการกระทำความรุนแรงทั้งทางวาจา และทางร่างกายตามมา เป็นต้น นอกจากนี้ จะเห็นว่าความรุนแรงยังทับซ้อนกันในหลายๆ มิติ ทั้งทางการใช้กำลังกาย ทางการใช้ภาษาที่คุกคาม เบียดเบียนทำร้าย และความรุนแรงทางเพศ ดังนั้น จึงเป็นการยากที่จะแยกแยะประเภทของความรุนแรง เนื่องจากมีลักษณะที่โยงใยถึงกันอย่างมีนัยสำคัญ หากแต่ ผู้สร้างและผู้เสพความตระหนักถึงความรุนแรง และควรระมัดระวังไปพร้อมๆ กัน

แม้ละครจะมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความบันเทิง เพลิดเพลิน และผ่อนคลายให้กับผู้ชมเป็นหลัก แต่หากพิจารณาผลการศึกษาในครั้งนี้นำมากรอบแนวคิดเรื่องอิทธิพลของสื่อแล้ว จึงย่อมมีความเป็นไปได้ที่ผู้รับสาร หรือกลุ่มผู้ชมละครเหล่านี้ย่อมจะได้รับผลกระทบจากเนื้อหาความรุนแรงเพศ และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมทั้งในเชิงพฤติกรรม (Behavior) กระบวนการคิด (Cognition) และอารมณ์ (Emotion) ไม่มากนักน้อย ทั้งนี้ การรับสารโดยขาดการกลั่นกรองและความรู้เท่าทัน อาจบ่มเพาะและส่งผลให้ผู้รับชมเกิดความก้าวร้าวตามแบบตัวละคร (Aggression) เกิดความชินชา หรือรู้สึกว่าการรุนแรง เพศ และภาษาที่ถูกนำเสนอในละครต่างๆ นั้น เป็นเรื่องปกติ (Desensitization) หรือทำให้เกิดความรู้สึกหวาดกลัว (Fear) สร้างผลกระทบต่อสภาวะอารมณ์และจิตใจ คุณวิมลวรรณ ปัญญาว่อง (2560, สัมภาษณ์) นักจิตวิทยา ผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมเด็กและวัยรุ่น ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า “ละครส่งผลอย่างมากต่อพฤติกรรมวัยรุ่น หากมีการกระตุ้นและเน้นย้ำจนกลายเป็นภาพจำ” ทำให้เห็นว่าละครที่มีการกระตุ้น การเน้นย้ำในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

อาจส่งผลทำให้ผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นมีพฤติกรรมดังกล่าว เช่น ละครเรื่องความรุนแรงในครอบครัว มีฉากพ่อบตีแม่ โดยเน้นย้ำฉากเหล่านั้น อาจส่งผลให้ซึมซับพฤติกรรมความรุนแรงดังกล่าวโดยไม่รู้ตัว โดยเฉพาะกลุ่มผู้รับชมที่เป็นเด็ก และเยาวชน ที่อาจซึมซับ เรียนรู้ และเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ ที่เห็นจากละคร

ดังนั้น จึงควรมีการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ เพื่อเป็นเครื่องมือในการคุ้มครองผู้บริโภคสื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกลุ่มผู้รับชมที่เป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งยังมีวุฒิภาวะจำกัด และอาจยังไม่มีความสามารถมากพอในการแยกแยะว่าพฤติกรรมแบบใดเป็นเรื่องการแสดง ไม่ควรเลียนแบบ หรือไม่ควรปฏิบัติตามเป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

สำหรับผู้ปกครอง

สื่อออนไลน์ และโทรศัพท์มือถือเป็นสื่อที่เด็กเข้าถึงได้ง่ายและเต็มไปด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง เพศ การใช้ภาษา และยังเป็นช่องทางล่อลวงให้เด็กและเยาวชนหลงผิดได้ง่าย ดังนั้น ผู้ปกครองจึงควรให้ความสำคัญกับการควบคุม และดูแลการเข้าถึงสื่อชนิดต่างๆ ของเด็กและเยาวชน อาทิ สื่อทีวีออนไลน์ อีกทั้งผู้ปกครองควรนั่งดูไปพร้อมๆ กับเด็กและเยาวชน และให้คำแนะนำเกี่ยวกับภาพเสียง และเนื้อหาที่มีความรุนแรง หรือเกี่ยวกับเพศ เพื่อให้เด็กและเยาวชน เข้าใจถึงการแสดงออกเหล่านั้นว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ และอธิบายว่าเป็นสิ่งปกติที่สามารถกระทำได้หรือพบเห็นได้ทั่วไปในสังคม หรือเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ผู้ปกครองจึงควรติดตามการเข้าชมสื่อเหล่านี้อย่างใกล้ชิด โดยคอยระมัดระวังไม่ให้เด็กใช้สื่อตามลำพัง จำเป็นต้องอาศัยการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัวไม่ปล่อยให้ เด็กและเยาวชนหมกมุ่นกับสื่อนี้มากเกินไปด้วย

สำหรับผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ

ผู้ผลิต/ผู้ประกอบการถือว่าเป็นส่วนที่มีความสำคัญในการผลิตสื่อออกมาสู่สาธารณะ ทั้งนี้การสะท้อนเสียง สะท้อนความเป็นจริงในสังคม และชี้ให้เห็นปัญหาสามารถนำเสนอได้ แต่ควรอยู่ในระดับที่ก่อให้เกิดสุนทรียภาพ ไม่ควรเน้นย้ำด้วย

ความถี่และระยะเวลาที่ยาวนานในการนำเสนอ เพราะจะเป็นการชักจูง หรือกระตุ้น ทำให้ผู้รับชมเกิดอารมณ์คล้อยตามจนถึงขั้นลอกเลียนแบบไปใช้ในชีวิตจริง โดยควรมุ่งเน้นความคิดสร้างสรรค์ และความมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้ผลิตรายการละคร อย่างคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อคนดู และสังคม

สำหรับหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแล

หน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแล จำเป็นต้องตระหนักและเฝ้าระวังการเผยแพร่เนื้อหาที่ไม่มีความเหมาะสมกับผู้ชมกลุ่มเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ในฐานะหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแลควรมีหลักเกณฑ์ในการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาละครซีรีส์รวมถึงรายการทีวีออนไลน์ เพื่อการปกป้องคุ้มครองกลุ่มผู้รับชมที่เป็นเด็ก และเยาวชนได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจนมีแนวทางหรือมาตรการจริงจังป้องกันผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ในอนาคต ท่ามกลางความก้าวหน้าของเทคโนโลยีของสื่อออนไลน์ที่กฎหมายอาจจะไม่สามารถควบคุมได้ทันที

เอกสารอ้างอิง

- กัมปนาท ตันสฤตบุตกุล. (2550). ดูหนังฟังเพลง แล้วย้อนดูตัวเอง, *Health Today*, 7(79), 79.
- ขจรจิต บุณนาค. (2554). ความขัดแย้ง VS ความรุนแรง. *วารสารนักบริหาร*, 31(3), 136-144.
- จิตติมา ภาณุเดชะ, ณัฐยา บุญภักดี และธัญญา ใจดี. (2550). สิทธิอนามัยเจริญพันธุ์หัวใจสำคัญของสุขภาพผู้หญิง. กรุงเทพฯ: ศรีเมืองการพิมพ์.
- ฐาศุภร์ จันทรประเสริฐ. (2553). โครงสร้างทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับ ความรุนแรงที่เด็กและเยาวชนถูกกระทำในโรงเรียน: กรณีศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตภาคกลาง. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*, 17(1), 93-108.
- ปัญหาและความรุนแรงของวัยรุ่นในปัจจุบัน. (2561). ค้นเมื่อ 28 เมษายน 2562, จาก <https://juventudeemmarcha.org/ปัญหาและความรุนแรงของว/>

- มูลนิธิสื่อมวลชนศึกษา. (2558). จริยธรรมสื่อโทรทัศน์กับผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็ก: ศึกษาเปรียบเทียบโทรทัศน์ดิจิทัลช่องที่ได้รับความนิยมช่วง ตุลาคม 2557 และ มกราคม 2558. เสนอต่อ สำนักส่งเสริมการแข่งขันและกำกับดูแลกันเอง (สส.). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.).
- วันเพ็ญ ไส้ไหม, สุตาพรรณ ธัญจิรา และณวีร์ชยา ประเสริฐสุขจินดา. (2553). ความรุนแรงในสถานที่ทำงานและการจัดการของบุคลากรทางการพยาบาลหน่วยงานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน. ราชกิจจานุเบกษา, 16(1), 121-135.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2549). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศูนย์บริการวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (2560). การศึกษาวิจัยเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาที่เกี่ยวกับเพศ ภาษา และความรุนแรงในละครหลังข่าว. ค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2560, จาก <https://broadcast.nbtc.go.th/data/academic/file/600900000001.pdf>
- สายฝน เอกวรารังกูร. (2556). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชน. วารสารเกื้อการุณย์, 20(2), 16-26.
- สำนักคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ [สำนักงาน กสทช.]. (2556). ประกาศสำนักคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง แนวทางการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ตามประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์การจัดทำผังรายการสำหรับการให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์ พ.ศ. 2556. ค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2559, จาก <https://broadcast.nbtc.go.th/tv/documents.php>

สุปรีย์ สุวรรณบุรณ์. (2553). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. ค้นเมื่อ 28 เมษายน, จาก <http://www.ipesp.ac.th/learning/thai/chapter2-1.html>

Gay OK Bangkok SS2. (2560). ค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2561, จาก https://tv.line.me/v/1540030_gay-ok-bangkok-ss2

I hate you I love you. (2560). ค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2561, จาก https://tv.line.me/v/1129569_i-hate-you-i-love-you

สัมภาษณ์

กุสุมา เทพรักษ. (15 กรกฎาคม 2560). สัมภาษณ์. อาจารย์. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

วิมลวรรณ ปัญญาอ่อน. (2 กันยายน 2560). สัมภาษณ์. นักจิตวิทยาคลินิกชำนาญการ. สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์.